

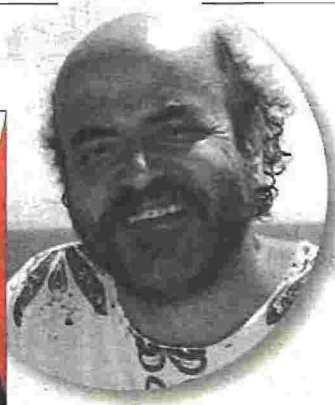
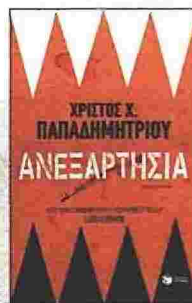
book VOICE

Χρίστος Χ. Παπαδημητρίου

BACKSTAGE!

Του ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

Ζητήσαμε από το συγγραφέα της «Ανεξαρτησίας» (εκδ. Πατάκη) να μας αποκαλύψει μούσα, ιδέα, κινητήρια δύναμη και γενεσιουργό αιτία ενός από τα σημαντικότερα ελληνικά μυθιστορήματα της χρονιάς.

Αλήθεια το λέω, απλώς ιστορίες ήθελα να πω. Σίγουρα δεν επιδιώκω να είναι το βιβλίο χρηστικό, να καταλάβει ο αναγνώστης τη θεωρία των πιθανοτήτων, για παράδειγμα, να νιώσει την τυχειότητα και το ρόλο της στη ζωή μας, σαν σε όνειρο, και μέσα από ιστορίες – αυτό, βέβαια, το θέλω. Και σίγουρα δεν ενδιαφέρομαι ποσώς να κάνω πολιτικό κήρυγμα, αποφάσισα πολύ νωρίς στη ζωή μου ότι σε αυτό είμαι άχρηστος (κυρίως γιατί δεν είμαι ποτέ απόλυτα πεπεισμένος για κάτι). Την «Ανεξαρτησία» τη δούλεψα πέντε χρόνια. Και δε θα την τέλειωνα σε πέντε χρόνια αν δεν περνούσα, το καλοκαίρι του 2011, δυο μήνες στο κρεβάτι με οσασμένο πόδι. Μια και με ρωτάτε για αρχικές ιδέες, για ρίζες, ευχαρίστως να σας πω δυο-τρεις. Μια αφετηρία ήταν η μυστηριώδης Άννα, η γυναίκα που υποτίθεται ότι συμμετείχε στις πρώτες ενέργειες της 17Ν; τέλη δεκαετίας του 1970. Το 2007, όταν φαινόταν πια στον ορίζοντα το τέλος του «Logicomix», μου πέρασε η σκέψη να γράψω μια ιστορία φανταστική που της δίνει σάρκα και οστά με το όνομα Ελένη. Αυτό ήταν ένα.

Δεύτερο: υπάρχει ένα μυστήριο στην «Ανεξαρτησία», κάτι σαν φόνος που θέλει ένοχο, συγκεκριμένα ποιος κάρφωσε την Ελένη το 1973, που όλα δείχνουν ότι ήταν ο αγαπημένος της, ο Μπίθρος ο Τσιγγάνος. Έτσι, λοιπόν, μέρος της πλοκής στήθηκε σαν αστυνομικό μυθιστόρημα, πλέχτηκε δηλαδή γύρω από τη λύση του μυστηρίου (που έχει να κάνει με την έννοια της ανεξαρτησίας). Εν αρχή ην και η ιστορικός-μέντιουμ που τη λένε Κλειώ, σαν τη μούσα της Ιστορίας, μια ιδέα που την εμπνεύστηκα από τα γραπτά του Πούρι Τριφόνουφ, αν τον θυμάται κανείς.

Η Κλειώ είναι το αιώνιο πνεύμα της Ιστορίας, που ακούει τις φωνές και τις φωνούλες του παρελθόντος. Τέλος, στην αρχή-αρχή μου ήρθε και η τρελή ιδέα ότι ο άντρας της Ελένης είναι Ρομ. Τσιγγάνος. Το πόσο με δυσκόλεψε στο γράψιμο αυτό δε λέγεται! Πολλές φορές με ζόρισε τόσο πολύ, που τον άλλαξα, αλλά πάντα ξαναγύριζε, και τώρα χαίρομαι που επέμεινα. Οι πορείες που σου μένουν στο μυαλό για πάντα είναι συχνά οι ανήφοροι.